

7. 361, Smeva, find wið grættu, Din
 flórste son gæms þer. Þas motta minnestflór-
 sten, Din bjellecti þou dr. Mæð blottab-
 þuflund fliger þistorien við og lar, Þu þuven-
 sta dræn wiger Ein segetana þer.

Den Första:
Solk-Sång.

Kung Carl, den unga hjälte, Han stod i
rök och dam. Han drog sitt svärd från bald
och bröt i striden fram. "Hur Swenska sja
let biter, Kom, låt oss pröfva på. Ur mågen,
Moscowiter, Frißt mod, I geftar blå!"

2. Och en mot tio stålades Åfretad Wafas-
son. Der fludde, hwad ej fälldes; Det war
hans låröfrån. Tre Konungar tiahopa Ej
frefwio risten bud. Lugn stod han mot Eu-
ropa, En stålalös Dundergud.

3. Gråhårad statskonst lade De snaror
ut med hast: Den höge yngling sade Ett ord,
och snaran brast. Högbermad, smärt, gunst-
rig En ny Aurora kom: Från kâmpen tjugu-
årig Hon wände ohörd om.

4. Der slog så stort ett hjerta Uti hans
Swenska barm, I glädje som i smärta Blott
för det rätta warm. I med- och motgång li-
ka, Sin lyckas öfwerman, Han kunde icke wi-
ka, Blott falla kunde han.

5. Se! Mattens sijnnor blofa på graf-
wen langesen, Och hundra-årig mofa Betäc-
ker Hjeltens ben. Det herrliga på jorden —
Förgånglig är des lott. Hans minne uti Ner-
den Är snart en jagga blott.

6. Deð — én til sagan lýfnar Þet
gamla sagoland, Ög dvergalaúten tvisnar Mot

Der formarna rpla förfärligt, Det wandra-
 tens fied sådan billade opp, Der midfom-
 marns Sol ej går ner i full lopp, Och Carl-
 wagnen glimdrar så bärligt. —
 2. Der fallt på sin tröfel, en mößbe-
 wärkt bål, En skänpe från urminnes tider;
 Och bälliga flippan han hade till isål, Vad
 fört an han förmatt till Gud bwarje gwall
 Och drömde om förmiddens flider.
 3. "Ser flog (id han talte) i gwall flä-
 ler jag (ett råfningslid efter hans wana):
 Jag tadar dig Gud! för bwar är — för
 bwar dag för är dem jag fallt uti blodiga
 slag på årans och legarnes bana."
 4. Gans bön war ej längre — men bjerta-
 sig och wam — Och bärligt fiod honom bält
 ndra En limgertien, wadpud — blod flöt från
 arm, Som bafswägen böjes hans fländre
 barm, Gans ord wore brunnna och indra:
 5. "Jag kommer från fliden — med dig
 warre fied! Ero ej all för faran jag rplig;
 Du wet att för Smea och Carlar jag fied."
 6. "D! för du ej, Gubbe! hur Åla-
 zhor för Och bunderar från Wot mitti Os-
 ber! Men fankte du wet ej — id bär då —
 o bär Nu Smea mot Wore full fämpafhod
 för, Nu bröder dra indar emot bröder.
 7. "Wär aldrige Jungs wille flita i fied,
 Ein Son och flit föll gernu fpara; Gnan fiod-

Den 11ten
Sjell-Quaken.

de, som færr efter Swenskt manna sed, på
belgden af læsten, just som på en ed, Och
såg hwarken list eller fara.

8. "Man tänkte dock narra oss just med god smak Och sökte att blott vinna tiden; Men nu lita vi, under vapnens bråk, På Gud — våra Carlar — vår rättvisa sak — Och Ijunga som Lejon i striden.

9. "Sitt öfvermod More snart umgälla
 skall, Förgäfwes omgjordad af bergen; Hans
 kämpar re'n flykta — snart stundar hans
 fall, Och Segrarens fana på Winger och Hall
 Snart swajar med blågula färgen."

10. Nu höjde den gamle sin hopkrumpna kropp, sitt äga på himlen han fäste, Han lyftade händerna andäktigt opp Och sade: "Gud sködde din Carl och ditt hopp: Men Hall är ett röfrarnes näste.

11. "Der föla — just då månen på him-
len var half — En natt, nära hundra år se-
dan, Den Hjelten för hwilken Europa an-
skåf, Du sitter han der högt på stjernornas
hwälf Hans bragder dem känner du redan.

12. "O! ofta i friga var den lott mig bes-
skärd, Att närmasi få stå mid hans sida; Men
då må du tro — när han höjde sitt swärd
Då skulle du sagt att förgåfves en werld
Gick honom till mötes att strida.

13. "Men, Yngling! du blefnar — ditt
 öga blir matt, Som slötknande lågan det brin-
 ner; Säggs ner dig på måsan — blif hos mig
 i natt Och jag dina sår vill förbinda, så
 att Ditt blod icke mer dig förinner.

14. "Vid gryningen stå i din rustning
du få, Och ila din post att bewaka. O! helsa